

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 618/2024
04.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Весне Станковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог Универзитета у Новом Саду, Факултета техничких наука из Новог Сада, чији је пуномоћник Соња Хаџи Борјановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2336/23 од 14.09.2023. године, у седници одржаној 04.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2336/23 од 14.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2336/23 од 14.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1279/21 од 09.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године исплати износ од 120.747,25 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од доспелости до исплате као у садржини тог става и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупан износ од 82.423,56 динара са законском затезном каматом на појединачне износе од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом другим изреке, одбијен је, тужбени захтев тужиле ББ којим је тражила да се обавезе тужена да јој за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 117.768,00 динара и на име регреса за коришћење годишњег одмора износ од 82.423,56 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, тужиле су ослобођене обавезе плаћања судских такси. Ставом четвртим изреке, обавезане су тужиле да туженој накнаде трошкове поступка у износу од 193.550,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2336/23 од 14.09.2023. године, жалбе парничних странака су одбијене, па је првостепена пресуда у делу одлуке о тужбеним захтевима тужила и у делу одлуке о трошковима парничног поступка потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужила као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) јер у конкретном случају не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити новог тумачења права. Правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да тужбени захтев није основан. Побијана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог). Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су и са правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примене одредаба Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01... 86/19), који као *lex specialis* искључује примену опште норме из Закона о раду. Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 31.03.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде за сваку тужилу (нису јединствени супарничари) не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора за сваку тужиљу не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиља није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**